

VRŠOVICKÝ

11/2012

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

Ve čtvrtek 11. října se konal v našem Husově sboru ve Vršovických večer poezie. Bratr Miroslav Matouš nám představil básničku Zdeňku Novákovou a také

výbornou interpretku jejích veršů: naši milou sestru Helenu Zezulkovou. Tu sice dobře známe jako duchovní a členku rady starších, ale v roli recitátorky jsme ji viděli poprvé a má za to náš veliký obdiv.

Verše básničky byly plné slov o kráse života, o přírodě, o lásce, o Bohu. Já jsem od dětství měla ráda verše, celý život mě okouzlovaly básně, vždyť ony činí náš život plnějším, krásnějším. Mám ráda poezii a proto jsem se na čtvrteční večer těšila. Říci, že mě nezklamal by bylo málo. Byla a dosud jsem nadšena. Vyslovuji svůj obdiv básničce za její verše a Helence za přednes.

Byl to krásný večer, kterým byli všichni přítomní obdarováni a ti, kteří na něm nebyli, mohou jenom litovat.

Zdá se nám, že je málo krásy a lásky na světě, ale ten zmiňovaný večer mě přesvědčil o opak.

Na závěr večera jsme dostali výtah asi dvaceti básní z knihy, kterou Zdeňka Nováková právě vydala. Za všechny jeden verš ocituji:

Bez lidských předsudků,

bez zákazů a hranic.

Podej mi ruku svou

a nemysli už na nic...“

Milada Janatová

Sestra Milada Janatová se ve svém sloupcu vyznala ze své lásky k poezii. Protože však její příspěvek vydal toliko na sloupek jeden, nikoliv dva, jak

u editorialeu bývá obvyklé, stal se mi její text hozenou rukavicí, jak na ta krásná slova vyznání navázat a přitom se držet tématu. Snad jedině přiznáním, že moji lásku k poezii umocnila skutečnost nad jiné důležitá: vzal jsem si za ženu dceru básníka. No, posuďte sami, není pak takový život „jedna báseň“?

Když se nám narodil náš pátý potomek (k již hotovému čtyřverší zdařilá tečka - či snad dvojtečka?) - nejmladší dcerka Šaron, dedikoval nám její dědeček - zmíněný lékař a básník, nebo básník a lékař? tyto verše, o které se pro změnu zase já podělím s vámi:

Děkuji Sadaři – Šlechtiteli – Ovocnáři

že na našem rozvětveném rodokmenu

vyprošeném v Jeho jménu

se tolik zrajících plodů urodilo.

Kéž i štědrou sklizeň ochránit se daří.

P.S.

S obdivem k vlastním potomkům -

nést této úrody tíhu:

„No, to je dílo!“

David Frýdl, Alois Volkman

STAROKATOLICKÁ KOLEKTA

*Bože, náš Otče,
tvůj Syn, povýšený ke tvé pravici,
je alfou a omegou, začátkem a koncem.*

Zažeň všechny ničivé síly, vytrhni nás z temnoty a doved' nás do království spravedlnosti, lásky a pokoje skrze Ježíše Krista, tvého Syna a našeho bratra, který s tebou a s Duchem svatým žije a působí na věky věků.

NEDĚLE V LISTOPADU

Mučedníků a svědků Páně (Všech svatých) čtvrtek 1. listopadu

Zaplesejte, spravedliví, Hospodinu, přímým lidem sluší se ho chválit. (Žalm 33,1)

První čtení: Izajáš 66,20–23

Druhé čtení: Zjevení 21,1–6a

Evangelium: Jan 11,32–44

Památka zesnulých pátek 2. listopadu Lidově: Dušičky

Odpočinutí věčné dej jim, ó Pane, a světlo věčné ať jim svítí. (4. Ezdráš 2,34–35)

První čtení (varianta I): Moudrost 3,1–9

První čtení (varianta II): Izajáš 25,6–9

Druhé čtení (varianta I): 1. Tesalonickým 4,13–18

Druhé čtení (varianta II): 1. Korintským 15,50–58

Evangelium: Jan 6,37–40

XXII. neděle po svatém Duchu 4. listopadu

Na myslí nám tane tvé milosrdenství, Bože, zde, uprostřed tvého chrámu. Jak tvé jméno, Bože, tak i tvoje chvála zní až do končin země. (Žalm 48,10–11)

První čtení: Deuteronomium 6,4–9

Druhé čtení: Židům 9,11–15

Evangelium: Marek 12,28b–34

XXVI. neděle po svatém Duchu 11. listopadu 2012

Hospodine, Bože, má spáso, ve dne i v noci před tebou úpím; kéž vstoupí moje modlitba k tobě! (Žalm 88,2–3)

První čtení: 1. Královská 17,10–16

Druhé čtení: Židům 9,24–28

Evangelium: Marek 12,38–44

XXV. neděle po svatém Duchu 18. listopadu

Ukaž nám, Hospodine, své milosrdenství, uděl nám svou spáso! Vyslechnu, co promluví Bůh Hospodin, zajisté vyhlásí pokoj pro svůj lid. (Žalm 85,8–9)

První čtení: Daniel 12,1–3

Druhé čtení (varianta I): Židům 10,11–14.19–25

Druhé čtení (varianta II): Židům 10,31–39

Evangelium: Marek 13,1–11

Poslední neděle po svatém Duchu 25. listopadu 2012

V katolické tradici slavnost Krista krále, v reformační tradici Den Bible
Bože, předej své soudy králi a svou spravedlnost královskému synu, aby obhajoval tvůj lid spravedlivě a tvé ponížené podle práva. (Žalm 72,1–2)

První čtení: Daniel 7,9–10.13–14

Druhé čtení: Zjevení 1,4b–8

Evangelium: Jan 18,33–37

Dt 6, 4-9

Žd 9, 11-15

ev. Mk 12, 28b-34

KTERÉ Z PŘIKÁZÁNÍ?

Když má Ježíš odpovědět jednomu ze zákoníků na otázku, které z přikázání Desatera je první ze všech – tedy, které je nejdůležitější, nepřichází překvapivě s preferencí jednoho na úkor ostatních, ale geniálně shrnuje nejprve první desku Zákona, a poté i druhou. Ježíšova odpověď, která vešla do křesťanského učení jako Ježíšovo dvojřikázání lásky, přesně zapadá do linie židovských shrnujících zkratk, kterými moudří učitelé – povětšinou rabíni, dokázali na malém prostoru jedné či dvou vět vyjádřit podstatu rozsáhlého celku. Ježíšova odpověď se týká Desatera – deseti značek, ukazatelů ke svobodě, doporučení k lepšímu životu, předobrazu budoucího přebývání s Bohem. Desky s Mojžíšovým desaterem patřily k nejposvátnějším předmětům židovského náboženství – spočívaly v Truhle smlouvy v prostoru chrámové velesvatyně. Nebylo důležitějšího sdělení, nežli to, které obdržel Mojžíš na hoře Sinaj od Hospodina. Které z nich však vybrat jako to nejdůležitější? Ježíš si je vědom, že zdůrazněním jednoho by došlo k umenšení těch ostatních. Přitom však všechna přikázání tvoří jednolitý, souvislý celek. Je snad přikázání: „Nebudeš křivě svědčit?“ méně důležité, nežli přikázání: „Nebudeš krást“? Podobně: „Pamatuj na Boží den odpočinku“ je méně významné, nežli: „Nevezmeš jméno Boží nadarmo“? Přistoupit na toto

poměrování, srovnávání co do významu, znamená rozbít celistvost tohoto Božího sdělení. Připomíná to rozbití desek Zákona rozhorleným Mojžíšem, když byl svědkem modloslužby izraelské pospolitosti. Tradičně je Desatero děleno na přikázání, odkazující k Boží vertikále. Kolmice spojuje to, co je nahoře s tím, co je dole: na jedné straně Bůh, který je vyvýšený – Bůh na výsostech, versus lidé na zemi – Bůh v nich má zalíbení, jak oznamují andělé betlémským pastýřům. Tématem první desky je Bůh a člověk, respektive vztah člověka k Bohu. Horizontála určuje desku druhou. V jedné rovině společného lidství žije člověk jeden s druhým jako tvor společenský. Vytváříme vzájemné vazby, pomocí kterých vstupujeme do kontaktu s ostatními lidmi. Co má tyto vztahy prostupovat a jaký mají mít rámeček, uvádí Desatero ve své druhé části. Protneme-li vertikálu s horizontálou, vznikne kříž. Jeho průsečík je tvořen rovinou Boží vertikály, která se protнула s lidskou horizontálou. Obojí přináší ve svém poselství Desatero – Boží zákon skrze služebníka Mojžíše svěřený lidem jako doporučení k lepšímu životu, a stejné poselství zaznívá v životě Ježíše Krista. Ukazatele ke svobodě však už nejsou v jeho případě napsány do chladného kamene, ale on sám jako živý člověk se stává ztělesněním Zákona. Evangelista Jan to v známém Prologu svého evangelia

říká takto: „Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda se stala skrze Ježíše Krista.“ Není tedy možné, aby ten, který je milostí a pravdou nadřadil jedno přikázání nad druhé. Namísto toho podává vysvětlení, co znamená pořádat svůj život podle Božích doporučení. Ježíš vykládá Písmo Písmem a cituje z jiného místa Mojžíšových knih starobylé židovské vyznání víry Š'má Jisrael: „Slyš Izraeli, Hospodin, Bůh náš, jest jediný pán; miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, z celé své mysli a z celé své síly.“ To je přikázání číslo jedna, říká Ježíš. To ať je první deska Zákona ve tvém srdci. Nikoliv otrocké sledování: dodržel jsem první, druhé, třetí a čtvrté a proto mi nebe leží u nohou, nýbrž snaž se pořádat svůj život podle Boží vertikály. Dej se do roviny, napřim se, hledej pravý úhel svého života, polož své lidství tak, aby tvé oči byly upřeny k tomu, který je nad tebou. Nedívej se na Boha z úkosu, ale přímo, tak, že člověk zvedne svůj zrak a hledí nad sebe: na Boha, který je na výsostech. A čiň tak z celého srdce, z celé mysli a z veškeré síly, kterou máš. Převáděno do jazyka současné mluvy: nehledej Boha polovičatě, na půl nebo na čtvrt úvazku – tehdy, když ti teče do bot, anebo jenom tehdy, když je ti dobře a nic tě nebolí. Dej do toho hledání celé své srdce, svoje nitro, objev v sobě touhu po životě, který vyvěrá zevnitř. Podobně je to i s citovanou myslí. Hebrejšťina hovoří o duši. Člověk samotný je duše živá – nikoliv ve smyslu nějaké v něm ukryté nehmotné substance, ale tak,

že je dechem ožívován, dýchá aby žil. S každým nadechnutím si uvědomuj, že jenom z Boží milosti jsi živý. Používej svůj rozum, přemýšlej, uvažuj, myslí na toho, který stvořil celý svět a stvořil i tebe. A konečně to třetí Ježíšem zmiňované v jeho shrnutí první desky Zákona: „miluj Hospodina z celé své síly.“ Napři do své lásky k Bohu veškeré úsilí, nejeď na půl plynu, jednu sedminu v týdnu, ve které si vyhradíme hodinku na Pána Boha v kostele. Milovat z celé síly znamená celou sílu dávat do služby Bohu. Svědčit o Bohu tím, co člověk koná, jak jedná, jak se chová, do čeho svou sílu investuje. Takto viděno už následuje jenom dovětek prvně řečeného, který zahrnuje pravidla pro veškeré mezilidské vztahy: „Miluj bližního svého jako sám sebe!“ To, co jsi načerpal od Boha, prokaž a předej druhým. Jak chceš, aby se druzí chovali k tobě, tak ty ve všem jednej s nimi. Druhého měj rád tak, jako máš rád sebe. Od lásky soběstředné přejdi k lásce vydávající se. Usiluj, hledej pokoj mezi lidmi, staň se strůjcem pokoje, tím, který přináší pokoj tak, že budeš jeho působitelem, neboť to je úkol dětí Božích. Budeme-li o toto usilovat, můžeme v naději své víry i na nás vztáhnout Ježíšovo nadějeplné slovo: „Nejsi daleko od Božího království.“

Amen

*Kázání o XXIII. neděli po svatém Duchu
4. listopadu 2012
v Husově sboru ve Vršovcích*

PROGRAM NA LISTOPAD

2.11.	pátek	16.30	Modlitba za zemřelé a Requiem (Zd. Lukáš)	v kolumbáriu a v kostele
4.11.	neděle	10.00	bohoslužba	slouží D. Frýdl
11.11.	neděle	10.00	bohoslužba	slouží D. Frýdl
12.11.	pondělí	19.30	I. Stravinskij - Příběh vojáka. Hraje Orchester Berg	Divadlo MANA
16.11.	pátek	18.30	schůze Rady starších	v sákrstii
18.11.	neděle	10.00	bohoslužba	slouží D. Frýdl
18.11.	neděle	15.00	Varieté pro tři páry rukou - dětské představení	Divadlo MANA
23.11.	pátek	19.00	Stopy co doby tropí - komponovaný večer. Večerem provázejí Táňa Fišerová a Jiří Lábus	Divadlo MANA
25.11.	neděle	10.00	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže A. Frýdlová

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@tiscali.cz
tel.: 271724317 (Farní kancelář)

271726461 byt faráře
731100059 mobil faráře

CENTRUM MANA
nížkoprahové centrum aktivit
produkce: Jiřina Hůlková, tel. 774941946
www.centrummana.cz
e-mail: info@centrummana.cz
divadlo@centrummana.cz
Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla a na internetu
www.webticket.cz

MATKA ARMÁDY SPÁSY

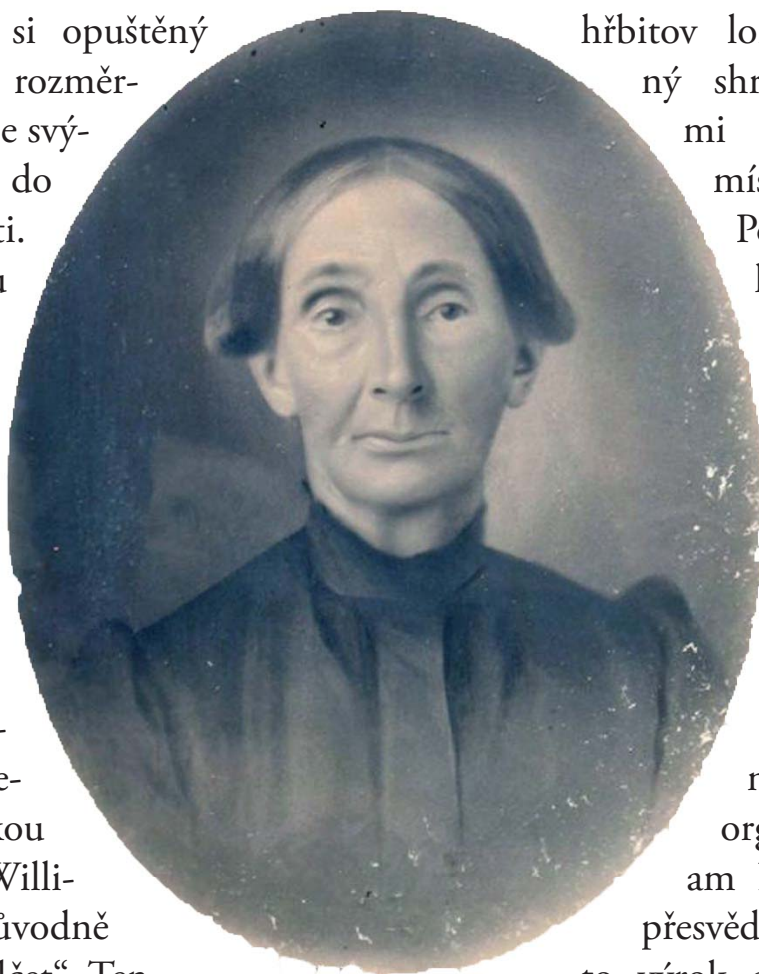
Catharine Boothová, 1829-1890

Na londýnském pomníku královny Victorie je řada reliéfů. Jsou to vynikající osobnosti její doby, mezi nimi i první generál Armády spásy William Booth. Ne neprávem se ale tvrdilo, že Booth by se patrně nestal tím, čím byl, kdyby nebylo jeho manželky.

Catharine Mumfordová byla churavé děvče, po tři roky dokonce upoutané na lůžko s nemocí páteře. Ve dvanácti letech se však setkala se stejně starým metodistickým laickým kazatelem Boothem a vzali se. Poněvadž se Boothovi v některých pohledech na práci rozcházeli s církevním ústředím, rozhodli se pro samostatnou

činnost. Pronajali si opuštěný hřbitov londýnských kvěrný, kde postavili rozměrný shromažďovací stan s „lavicí pokání“ a se svými spolupracovníky se začali vydávat do míst, kde vegetovala spodina společnosti.

zpěvem a hudbou zřídka budilo popříváděli pobudy, tutky, jimž beze neprodleně nabíčeno tři „s“: soup (mýdlo) a salvati- začali Boothovi stanovou misii počí. Původní „Křes- v roce 1878 přejme- du spásy“ s vojenskou generálem se stal Willi- Boothová byla původně shromáždění má mlčet“. Ten-

K 14,34) mířil ovšem do zcela kon- a neměl by se zevšeobecňovat. V odpovědi na novinovou anketu, jak to je vlastně s mlčením žen v církvi, však později Catharine Boothová jasně dokázala, že ženy mají plné právo pomáhat lidským duším k spasení. Od té doby pak začala sama kázat. Ve svých promluvách dokázala být i značně kritická k současné anglické „křesťanské“ společnosti: „Za dnešních poměrů se nedivím, že se myslící a inteligentní lidé odvracejí od křesťanství... dnešní styl křesťanství učinil více nevěrců než všechny ateistické knihy,

dím, rozhodli se pro samostatnou hřbitov londýnských kvěrný shromažďovací stan mi spolupracovníky míst, kde vegetovala Pozornost získávali kapely, což ne- směch. Z terénu opilce a prosti- všech nároků zeli obrazně ře- (polévku), soap on (spásu). Brzy konat putovní vlasti i v zahrani- ťanská misie“ byla nována na „Armá- organizací a prvním am Booth. Catharine přesvědčena, že „žena ve to výrok apoštola Pavla (1

krétní situace v korintském sboru

které byly doposavad napsány...“

Boothovi zřídili pro pracovníky AS kadetní školy, které si vysloužily označení „univerzity lásky k bližnímu“. Jejich odchovanci nosili uniformy - sama Catharine navrhla typický ženský klobouk, který je dnes ovšem nahrazen moderní čapkou - a organizovali „brigády“ do nejhorších ohnisek hmotné a duchovní bídy, Už roku 1880 měla AS pracoviště v USA, Kanadě, Austrálii, Francii a Švýcarsku, zanedlouho i v Argentině a Japonsku. Všude zřizovala jídelny, noclehárny pro bezdomovce, záchytné domovy pro alkoholiky a prostitutky, vychovatelny pro děti, poradny pro potencionální sebevrahy a „domy drobtů“, kam mohli lidé přinášet odložené věci. Pro ty, kdo byli ochotni vrátit se k řádnému životu, byly zřízeny tři „kolonie“: městská (práce v rozmanitých podnicích), venkovská (práce na farmách) a zámožská (pro vystěhovalce s cejchem zločinců).

W. Booth byl autorem burcující knihy „V nejtemnější Anglii a cesta z ní ven“. Nadpis byl narážkou na cestopis H. M. Stanleye „V nejtemnější Africe“. Ale i Catharine Boothové vyšla řada knih. Časem získala přídomek „matka Armády spásy“. - Sama přes svou křehkost porodila osm dětí. - Když zemřela, zúčastnilo se jejího pohřbu podle odhadu 36 000 lidí.

U nás se důstojnicí AS stala známá křesťanská spisovatelka a básnířka Marie Rafajová. Bezdůvodné pronásledování našich pracovníků AS komunistickou vládou popsal živě Josef Korbel v autobiografické knize „V nepřátelském táboře“.

Daniel Henych

VRŠOVICKÉ DIVADLO MANA – ROK NULA S NULOU NA ÚČTU A PŘECE V PROVOZU

Když jsme podávali naši grantovou žádost na provoz Vršovického divadla MANA na rok 2012, nazvali jsme náš projekt: Vršovické divadlo MANA v roce Nula. Netušili jsme, jak příznačný to bude název. Nulou měl být startovní rok začínajícího plného provozu divadla, nakonec se ta nula z názvu příznačně přesunula do oblasti finanční: nula k nule. Ani to nás však neodradilo!

Ještě v roce 2011 jsme mohli rozvíjet činnost našeho divadla s donátorkou pomocí Městské části Prahy 10, kam Husův sbor „teritoriálně“ spadá. Podpora to byla sice nevelká, ale umožňovala nám uspořádat pro členy naší náboženské obce, ale i pro vršovickou veřejnost řadu představení a pořadů, které byly přijaty příšedšími návštěvníky zpravidla velmi nadšeně. Věřili jsme, že tak pomalu vejdem ve známost a do povědomí nejenom publika a hostů našich pořadů, ale i těch, kteří mají na „Desítce“ kulturu a osvětovou činnost na starost. Dařilo se nám i jednoduchými prostředky propagovat naši činnost, osobně jsme podávali informace na všechny strany, jednali jsme o dramaturgii pořadů s okolními mateřskými a základními školami, resp. s jejich vedením, pokoušeli jsme se o kontakt i s vedením vršovických gymnázií a středních odborných škol. Toto úsi-

lí, zprostředkovat nekomerční divadelní a hudebně-dramatické pořady v duchu našeho záměru pro mladou a nejmladší generaci se nám částečně daří naplňovat, byť velmi pozvolna.

Přes veškeré popsané složitosti doby spolupracujeme s Klubem seniorů na Praze 10, jejichž členové k nám občas zavítají a i zde se nabízí do budoucna širší škála spolupráce, i když v komorním provedení – je těžké zvykat nejstarší generaci na to, že i v tomto novém divadelním prostoru, kam občas zavítají i umělci velkého formátu, je nutno finančně přispět. Svět volných a čestných vstupenek se opouští jenom velmi těžko...

Jaká je tedy situace v kalendářním roce 2012 a jak je možné neopustit myšlenku našich otců a předků spojenou s pořádáním kulturních aktivit pro širší veřejnost a nedostat se do víru laciné komerce bez opuštění záměru současného, tedy systematicky budovat Divadlo duchovní obnovy? Tuto otázku si klademe v každodenní činnosti a původní myšlenky se beze zbytku držíme. Nepropadnout skepsi je však často velmi náročné a neobejde se bez velkého osobního nasazení. Podíváte-li se na webové stránky divadla (www.divadlomana.cz), zjistíte, že se u nás stále něco děje.

I v tomto roce pokračuje herecká a dramatická škola TALENT, jejíž absolventské večery benefičního charakteru přivedou do divadla řadu diváků napříč všemi věkovými kategoriemi. Rozvíjí se rovněž naše spolupráce s amatérskou divadelní scénou, pravidelně u nás vystupuje Divadlo OKKO, v podzimních dnech dostal prostor i divadelní spolek BOZDĚCH, jehož členové působili v šedesátých letech ve stejných prostorách až do uzavření divadla v roce 1965.

K těmto aktivitám patří pravidelné pořádání dětských představení pro nejmladší publikum, jednou měsíčně k nám přichází až ke stovce dětských diváků s rodiči, díky vzácnému pochopení vedení některých etablovaných divadel, které u nás už pravidelně hostují (např. souboru Buchty a loutky, Dřevěného divadla nebo Divadla matky Vackové). Vstupné za dětská představení, kde se snažíme zachovat nízkou cenovou hladinu, která by byla dostupná i rodinám ze sociálně slabšího prostředí, zdaleka nepokryje ani symbolické honoráře. Věrní duchu našeho záměru si prověřujeme charakter nabízených programů, tj. nejčastěji divadelních inscenací a ty pak propagujeme jako společné aktivity nejenom v Českém zápase, ale i ve Vršovickém Hlasateli a v dalších měsíčních bulletiních města Prahy.

Zveme vás proto na všechny naše pořady, které se realizují za těchto výše uvedených podmínek. Nechali jsme vás nahlédnout do kuchyně Vršovického divadla MANA a těšíme se, že mezi nás přijdete, budete nám nápomocni nejenom svojí osobní účastí, ale přijdete i s nápadem, myšlenkou či jinou iniciativou, která by nám mohla pomoci při stále aktuální snaze o obrodu duchovního křesťanského divadla, které si s takovou láskou a porozuměním tehdejší Rady starších, založili naši předci. A to nejenom pro svou náboženskou obec, ale pro veřejnost všech věkových generací.

Jiřina Hůlková, produkce VDM a Husova sboru ve Vršovicích

JAK NAJÍT ŠTĚSTÍ

Nedávno jsem potkala známého, který se zrovna vrátil z dovolené v Africe. Povídal mi o tom, jak strašně jsou tam lidé chudí. „Já jsem se na to nemohl dívat;“ říkal mi, „takoví chudáci.“ Nemají ani boty, ani pitnou vodu, ani pořádné jídlo, ani televizi. Ale to prý na tom všem nebylo až tak překvapující. Dneska jsme nakonec všichni

zvyklí na reportáže z koutů světa, kde lidé nemají nic a jejich děti mají hladem vypouklá břicha a lezou po nich mouchy. Nejvíc ho šokovalo, že ti lidé z toho nejsou víc nešťastní. Aspoň tak nešťastní jako on, když se na ty chudáky dívá a přepadne ho bezmoc, že by jim měl možná nějak pomoci. Ale jednak neví jak, jednak si není jistý, jestli by náhodou spíš oni neměli nějak pomoci nám. Protože oni sice nic nemají, ale na rozdíl od nás jsou spokojení.

„Oni jsou šťastní. Normálně šťastní!“ říkal stále dokola. „Rozhodně vypadají o hodně šťastnější než třeba u nás v Plzni všichni dohromady.“ Připomnělo mi to rozhovor s jednou Britkou, která pracovala v Africe pro neziskovou organizaci, jež se zabývala problémem podvýživy dětí. Když jsem se jí ptala, co ji dovedlo k tomu, aby opustila svůj domov a své blízké a přestěhovala se do Afriky, řekla mi, že původně ji k tomu vedla potřeba pomáhat lidem. „Byla jsem mladá a měla pocit, že svět by mohl být spravedlivější. Jenže čím déle jsem tady, tím víc si uvědomuji, jak naivní je představa, že někomu pomáhám, nebo dokonce že díky mé práci bude někdo šťastnější,“ řekla mi a s anglickou nadsázkou dodala: „V současné době bych svoji práci popsala spíš tak, že jsem sem přijela pomoci lidem, kteří byli šťastní i beze mě, a to k tomu, aby měli víc jídla, víc věcí a méně nemocí. a mohli tak být úplně stejně nešťastní, jako jsme my na Západě.“ Pak mi ještě řekla, že už dlouho svoji práci nevnímá jako charitu. Dneska je ráda, že nemusí žít v Británii a zasvětit život „hledání štěstí“ jako všichni její vrstevníci.

Ano, „být šťastný“ se stalo jakýmsi novým cílem moderní civilizace. A hledání toho štěstí je pro mnohé smyslem života. Na Západě totiž nějak vznikla představa, že štěstí je něco, co se dá někde najít. Nebo ještě lépe: že někdo nebo něco je důvodem toho, že nejsme šťastní. Nedostatek peněz, těžká nemoc nebo nešťastná láska. Prostě jsme vyrostli s představou, že až získáme to, co chceme, budeme šťastní. Až budeme mít práci, která lépe platí. Až budeme mít větší dům. Až potkáme lásku svého života. Až se uzdravíme. Pak najdeme štěstí.

Štěstí se stalo tak velkým pilířem moderního života, že dneska existuje celá ekonomika štěstí. Knížky o hledání štěstí, filmy o ztraceném štěstí, odborníci měřící štěstí a výzkumy, které hodnotí jednotlivé země podle toho, jak jsou v nich lidé šťastní. Všechno to

má sloužit k tomu, aby se z toho lidé na Západě, kde je hledání štěstí novou formou náboženství, poučili a našli to své štěstí.

Jenže ono to samozřejmě není tak jednoduché. I kdyby se každý Čech zbavil všeho, o čem si myslí, že mu brání ve štěstí, pravděpodobně by se stejně jednoho dne neprobudil šťastný. Lidé totiž údajně mají úplně scestné představy o tom, co jim přináší štěstí a naopak.

Vezměte si třeba následující výzkum psychologa Harvardovy univerzity Dana Gilberta. Ten se ptal lidí, co si myslí, že by jim přineslo větší štěstí:

- a) kdyby vyhráli milion dolarů
- b) kdyby měli těžký úraz a ochrnuli.

Všichni si samozřejmě vybrali milion dolarů. Ani ne tak proto, že by si mysleli, že peníze jim přinesou tolik štěstí. Spíš proto, že si mysleli, že ochrnutí by jim přineslo tolik neštěstí. A krátkodobě to tak i je. Ale jen krátkodobě. Z opakovaných průzkumů mezi lidmi, kterým se stalo něco výrazně pozitivního a výrazně negativního, vyplynula jedna překvapivá věc. Po jednom roce od chvíle, kdy se jim stane něco výjimečně dobrého (milion dolarů) nebo výjimečně špatného (nehoda a ochrnutí), jsou na tom lidé se štěstím přesně tak, jako byli na začátku. Ti bohatší nejsou o nic šťastnější, než byli před rokem, a ti ochrnutí nejsou o nic nešťastnější, než byli v době, kdy mohli chodit.

Lidé mají neskutečnou schopnost zvyknout si na podmínky, ve kterých žijí. A co víc, podle Gilberta jsou v mizerných podmínkách schopni si štěstí „vyrábět“.

Všichni jsme se prý s formou „syntetického štěstí“ setkali. Když po vás přítelkyně hodí zásnubní prsten, budete chvíli nešťastný, ale po nějakém čase začnete štěstí syntetizovat a říkat si: „Je to tak lepší. Stejně jsme se k sobě nehodili.“ A tak podobně.

Gilbert na to má elegantní definici: „Přirozené štěstí je to, co získáme, když získáme to, co chceme. Syntetické štěstí je to, co si vyrobíme, když nezískáme to, co chceme. V naší společnosti přitom silně věříme tomu, že syntetické štěstí je méněcenné:“ říká Gilbert. Takže jsme vlastně v pasti. Syntetické štěstí nám nepřijde tak kvalitní jako přirozené štěstí. Něco jako chovaný losos ve srovnání s divokým. Jenže na přirozené štěstí jsme si vytvořili imunitu, jelikož si moc často dopřádáme to, co chceme. Dříve jsme byli šťastní celý den z toho, když jsme mohli jít na oběd do restaurace. Dneska už nám taková hloupost radost nepřinese. Nároky na štěstí se zvedají. A na tom je nakonec založena celá moderní ekonomika.

Dovedete si představit, co by se stalo, kdyby lidi přestali chtít pořád nové a lepší věci, protože by přišli na to, že díky nim vlastně vůbec nejsou šťastnější?

Možná by se Afričané jezdili s úžasem dívat na lidi do Plzně.

Iva Roze Skochová

RADA STARŠÍCH

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovických pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně

Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj

Jakub Pešek (1982)

Helena Zezulková (1954)

David Frýdl (1974) – farář

Šárka Hájková (1950)

VÝBRANÉ ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 19. 10. 2012

Bratr farář informoval RS o inzerátech podaných v souvislosti s pronájmem bytu č. 1 na internetovém serveru bezrealitky.cz. Byt 3+1 bude volný od 1. prosince.

V souvislosti s řešením nájmu i v ostatních bytech v budově sboru uvedl br. farář, že dle doporučení právníků bude nutné nájemní vztahy nově řešit až po 1.lednu 2013, kdy skončí platnost zákona o postupné deregulaci nájmu.

Bratr farář odeslal písemné poděkování NO Vinohrady za finanční dar věnovaný na provoz Divadla Mana. NO Vinohrady obdrží zdarma 10 lístků na každé představení v případě zájmu. Vinohradský sbor nám také věnoval dvě řady divadelních lavic, čímž se kapacita míst k sezení v divadelním sále zvětšila na počet 200 míst k sezení včetně přístavků.

Bratr Frýdl seznámil členy s výší financí na účtu NO a s hotovostí v pokladně. V oblasti našich finančních závazků máme do konce roku zaplatit cca 180 tisíc korun do fondu bratrské svépomoci a také přijde faktura na vyúčtování spotřeby plynu (také asi 160-180 tis.Kč.) Půjčky členů obce jsou splaceny s výjimkou půjčky 100 tis. Kč od bratra faráře.

Městská část Praha 10 schválila dotaci na oponu a výkryty jeviště v divadle ve výši 100 tis.Kč. Peníze budou k dispozici do tří dnů od podepsání smlouvy. Raiffeisen Banka poskytla jednorázovou dotaci 20 tis.Kč na adaptační práce v divadle.

Výnos z pronájmů v Divadle Mana za 1.pol. činil přibližně 50 tis.Kč. V 2. pololetí je očekávaný obdobný výnos. Dále bratr farář uvedl, že NO bude podávat žádosti o grant, a to na rekonstrukci technických prvků v divadle (na Magistrát hl.m.P.) a o příspěvek na kulturní a osvětovou činnost a volnočasové aktivity (na Městskou část Praha 10).

V diskusní části požádal bratr farář především ženy z RS o pomoc při řešení otázky lepšího uspořádání věcí ve farní kanceláři. Sestra Kopčilová upozornila, že na konci ledna 2013 se koná přípravný seminář Kurzů Alfa.

Zapsala Kamila Kopčilová.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovických. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl, Miroslav Svoboda. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farní úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 7 Kč.